

Tánc tanulmányai legelején elhatározta: csak nagy egyéniségekkel akar dolgozni, mert tőlük tanulhat legtöbbet: a jót hasznosítva, a rosszat tudatosan elkerülve. Markó Iván, Keveházi Gábor és Uhrík Dóra kiváló mesternek bizonyult, hisz Vincze Balázs néhány esztendő alatt hazai és nemzetközi téren is elismert együttest kovácsolt a Pécsi Balettből. Ám nemcsak szakmai téren van oka a büszkeségre. Táncművész felesége májusban adott életet első gyermeküknek, teljessé téve a családi boldogságot.

Vidéki gazda a pécsi balettigazgató

– Nyolcéves koromban, elsőre fölvettem az Állami Balettintézetbe, pedig mindent megtettem, hogy ne sikerüljön – meséli Vincze Balázs. – Grotteszk pózokat vettem föl, nem azt csináltam, amit kértek. Mégis láthattak bennem valamit. Aztán ahogy elkezdtem oda járni, megszerettem a táncot. Az ötödik évfolyamig végeztem el a balett szakot, aztán átmentem az akkor induló néptánc-színházi tánc tagozatra.

– Az Operettszínházban kezdted a pályát, majd ösztöndíjasként Dortmundban töltöttél tíz hónapot, hazajöve pedig a Fesztivál Baletthez szerződted. Négy évadon át voltál Markó Iván együttesének szólótáncosa.

– Sok nagyszerű előadásban szerepeltem, a közönség legjobban talán a József és testvéreit ismeri, amiben a Fáraó lehettem, de a legbüszkébb arra vagyok abból az időből, hogy Markó Iván az egyik szerepét nekem adta át: a Menyegzőből a Halál figuráját. Izgalmas volt „megörökölni” tőle a mozdulatait, s magamra szabni az érzéseit.

– Miért jöttél el tőle?

– Mert ha nem kapok olyan feladatokat, amelyek által fejlődhetnék, akkor nincs maradásom. De nála lát-

tam, milyen fontos, hogy egy együttes szoros kapcsolatot ápoljon a közönségével, s tőle tanultam a szakma, a munka és a művészet iránti tiszteletet, alázatot is.

– 2001-et írunk, amikor Keveházi Gábor hívására a Pécsi Baletthez szerződsz.

– Vele egészen különleges szakmai-emberi kapcsolatba kerültem, afféle apa-fiú viszony alakult ki közöttünk. Fiatalkori önmagát fedezte föl bennem, s megengedte, hogy segítője legyek az igazgatói teendőkben. Csodáltam a kitartását, amellyel szüntelenül kapcsolatokat épített, tárgyalt, lobbizott az együttesért. Amikor visszaszerződött az Operaházba, engem is vitt volna. De bizonytalanság lett úrrá a Pécsi Balett élén, s az akkori színházvezetés engem kért fel igazgatónak. Némi félelemmel, de óriási lendülettel láttam munkához, mert mindig is erre vágytam, igaz, nem hittem, hogy már 29 éves koromra megadatik. Nagyon hálás vagyok Uhrík Dórának, aki tudásával, tapasztalatával eddig is rengeteget segített, s remélem, még sokáig számíthatok rá.

– Hat év után könnyebb a munka?

– Igen, mert a gondok sűrűsödnek ugyan, de nagyobb rutinnal kezelem őket. Szükség is van erre, hisz az új ötletek először mindig nehézséget hoznak. De addig jó, amíg problémák vannak, mert azokra megoldásokat lehet, s kell is találni. Az elmúlt időszakban a Pécsi Balett komoly szakmai rangot vívott ki ma-

gának, s ebben nagyon sokat köszönhetünk a 2010-es EKF-évnek. Két olyan, nemzetközi rangú koreográfussal dolgozhattunk, akiket az elmúlt 20-30 évben nem tudott volna megfizetni Pécs, de Győr vagy Szeged sem. A mi táncosaink viszont e munkák révén óriási szakmai fejlődésnek indultak.

– *Külföldön is megmutatkozhatott az együttes.*

– Roppant fontos, hogy megtapasztalják: kíváncsi rájuk a világ, s egy ilyen út erősen össze is kovácsolja a társaságot. Húsznapos mexikói turnénkon például 18 előadást tartottunk más-más városban, naponta hat-nyolc órát busoztunk, s mindent magunk kellett, hogy csináljunk az öltözéstől a sminken át a pakolásig. A párás klíma is próbára tett minket, ráadásul egyik nap 2000-3000 méteres magasságban, aztán pedig jócskán a tengerszint alatt fekvő helyen jártunk. A kulisszák mögött mindig volt oxigénpalack, s a táncosok két jelenet között a maszkot fölvéve szippantottak belőle. Ha volt egy kis időnk, vásárolni mentük, westerncsizmát, bőrvet, sombrero-t vettünk.

– *Milyen a mexikói konyha?*

– Az európaiától eltérő ízvilágú, másként fűszereznek, s az állatoknak olyan testrészeit is felhasználják, amelyeket itthon nem szokás. A halat ezerféleképpen, nagyon finoman készítik, hozzá rengeteg salátát, gyümölcsöt ettünk. Szerencsés vagyok, szinte minden földrészen jártam. Ráadásul 33 éves koromig táncosként, fizetésért, s nem a saját pénzből. Óriási élmény volt Japán, ahová még az Operettszínház tagjaként juttattam el, 1995-ben. Lenyűgözött a tisztaság, a becsületesség, a pontosság, a (környezet)tudatosság. A több száz leszállópályás osakai repülőteret egy szeméttől kialakított szigeten építették föl. Azt hihetné, ahol sokan élnek,

nagy a káosz. Hát nem. Náluk nem. Éreztük a földrengéseket, de olyan speciális rugókra építik a házaikat, hogy eszedbe sem jut félni. Én két bőrönddel utaztam ki, és kilenccel jöttem haza: vettem videokamerát, hifitornyt, aranyat, kabátokat, cipőket. Tizennyolc éves voltam.

– *Magánemberként is szívesen utazol.*

– Marokkó annyira rabul ejtett, hogy nyugdíjas koromban legszívesebben oda költöznék. Fialat kirá-

lyuk igazán nyitott uralkodó, s az ország roppant gyorsan fejlődik, most olajat is találtak. Amikor Brigivel, a feleségemmel látogattuk meg egy ott élő barátomat, odafelé az autópályának csak az egyik fele volt kész, két hét múlva – azon a 150 km-es szakaszon – már az egész. A Földközi-tenger, illetve az Atlanti-óceán partjától 300-400 méterre lévő apartman megfizethető áron kapható, s Budapestről repülővel, párizsi vagy madridi átszállással négy óra alatt odaérhetünk. Aki tiszteletben tartja az elveiket, hamar befogadják. Ott

nem kell szégyellned, ha szegény vagy, és nem kell félned, ha gazdag.

– *Budapesten nőttél föl, de egy kis baranyai faluban lőttél otthonra.*

– Huszonnégy éves koromig a VII. kerület jelentette számomra a világot, aztán beleszerettem Pécs városába, de igazán a vidéki életet élvezem. Vettem egy kis présházat a nyugatszent-

erzsébeti szőlőhegyen. Van egy kis szőlőnk, bionak nevezem, mert permetszert nem lát. Az idei meggy- és cseresznyetermés csodálatos, az almát le szoktuk reszelni, így tesszük el télire. Fűvet nyírok, gyomirtó-zom, figyelem a rigófészket, védekezem a darazsak ellen, élvezem a jó levegőt. Néha, amikor hajnalban kinézek, látom, amint átsétál a telken egy őzike, vagy fölbukkan egy nyúl, esetleg fácán. Jól érzem itt magam, s most különösen boldog vagyok, hisz másfél hónapja megszületett a kislányunk, Vincze Lilien Rebeka. Fantasztikus élmény az is, ha csak gyönyörködhetek benne, amikor alszik. Vele lett teljes az életünk. Brigi

nagyszerű édesanya, rendkívül tisztetem őt ezért is. Jó lenne két-három éven belül még egy gyermek...

– *Újabb táncos reménység a családban?*

– Két dolog kell ehhez a szakmához a megfelelő alkat mellett: tehetség és rettentő nagy kitartás. Ha mindez meglesz a kislányunkban, támogatom, bár félténem is, hisz hálátlan helyzet, hogy bármit kap a pályán, könnyen rásütik: persze, az apád miatt... Őszintén mondom, bár önzésnek tűnhet: én félek a haláltól, a betegségtől, a megöregedéstől. A családban nincs orvos, így jobban örülnék, ha erre a pályára menne.

– *Nyári programod legfőképp a penelkázás?*

– Szeretném, de augusztus közepéig az újonnan alakult ArtBalett Százhalombatta meghívására koreografálok a Bolerót, aztán két hét pihenő után Pécssett kezdem az Othellót, majd A dzsungel könyvének állok neki. Egyelőre bírom a terhelést.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

